

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΚΕΝΖΗ

(ΤΗΣ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΣ ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ ΣΙΚΙΜΠΟΥ)

Ἡ Μουρασάκι Σικιμπού εἶναι ἀπὸ τίς φυσιογνωμίες ἐκεῖνες πού ξεχωρίζουνε στήν ἱστορία τῆς Ἰαπωνίας. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιά διανοητικές γυναῖκες πού λαμπρύνανε τήν αὐλή τοῦ Μιχάδου, τὸ 10 μ. Χ. αἰῶνα. Μολταῦτα δὲ γνωρίζουμε οὔτε ποῦ εἶναι τὸ ἀληθινὸ τῆς ὄνομα, οὔτε ποῦ καὶ πότε γεννήθηκε, οὔτε πότε πέθανε καὶ οὔτε πότε εἶδε τὸ φῶς τὸ μεγάλο τῆς αὐτὸ μυθιστόρημα, πού ἔμεινε ὄχι μόνο ἓνα ἀπὸ τὰ περιφημότερα προϊόντα τῆς γυναικείας διάνοις, μὰ καὶ τὸ φιλολογικὸ γενικὰ ἀριστούργημα τῆς πέρα Ἀνατολῆς, πού ἀπαθανάτισε τὴ συγγραφίσσά του.

«Μουρασάκι Σικιμπού» εἶναι κομψὸ ψευδώνυμο πού τῆς δίνανε στήν Αὐλή. Τὸ ὄνομα Σικιμπού ἐκφράζει τὴν ἰδέα τῶν ἀναχτορικῶν τελετῶν, καὶ δόθηκε στήν ὄραϊαν αὐλικὴ ἐξαιτίας τοῦ πατέρα τῆς πού εἶτανε τελετάρχης στὸ παλάτι. Ἐπειδὴ ὁμοῦ τύχαινε κι' ἄλλες κυρίες τῆς τιμῆς νὰ βρίσκονται στήν ἴδια κατηγορία, προστέτανε γιὰ διακριτικὸ τὴ λέξη «Μουρασάκι» (μενεξέξ). Ὡστε τὸνομα Μουρασάκι Σικιμπού σημαίνει : μενεξέξ τῶν τελετῶν.

Ἡ Μουρασάκι Σικιμπού εἶταν ἐγγονὴ τοῦ ποιητῆ Κανεσουκέ, πού εἶτανε πάλι κι' αὐτὸς ἐγγονὸς ἑνὸς ἄλλου μεγάλου Γιαπωνέζου συγγραφέα, τοῦ Φουγιε-Τσουγκου. Ὁ πατέρας τῆς αὐλικός, εἶταν ξακουστός ἀνάμεσα στοὺς συγκαίριτες του, γιὰ τὴν πολυμαθειὰ του. Ἡ ἀπόγονο αὐτῆ τῶν σοφῶν, προικισμένη μὲ καταπληχτικὸ μνημονικὸ ἀνατρέφθηκε μὲ τὴν αὐστηρὴ ἀγωγή τῆς ἐποχῆς τῆς. Μικρούλα ἀκόμη, ὅταν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀδερφεύς τῆς, ὁ Ναμπου-νόρι, σπούδαζε τὴν Κινέζικη ἱστορία, ἐκεῖνη καθισμένη κοντὰ του τὸν ἀφουγκράζονταν ἀποροφυγγιμένη στήν ἀνάγνωσή του, καὶ ἀπιτύπωνε γιὰ πάντα στὸ νοῦ τῆς ὅ,τι ἄκουε. Ὁ πατέρας τῆς στενοχωριοῦταν : «Τί εἶτανε ; παιδάκι ἀκόμη τρυφερό, πού ἔπρεπε νὰ τρέχει ὄξω ἀνάμεσα στὰ χρυσάνθεμα τῶν κήπων, ἄλλο χρυσάνθεμο αὐτῆ, ἢ νὰ παίξει μὲ τίς κοκκλες του, κι' ὄχι νὰ κάθεται ὄρες ἀλάκερες κλεισμένη στὸ σπουδαστῆριο τοῦ ἀδερφοῦ τῆς! . . » Πλὴν γλήγορα οἱ κλασικοὶ Κινέζοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γιαπωνέζοι χρονικογράφοι, δὲν εἶχανε πιά μυστικὰ γι' αὐτήνε. Ἄρχισε τότε νὰ μελετᾷ τοὺς συγκαίριους συγγραφεῖς καὶ ποιητῆς καὶ ἀπὸ τὸ συγκέρασμα κείνο τῶν σπουδῶν γεννήθηκε τὸ ὄρος τῆς ἐκεῖνο πού εἰ Εὐρωπαϊοὶ κριτικοὶ ἴσως νὰ μὴ μπορούνε νὰ αἰστανθοῦν ὄλο τὸ θέλητρό του, μὰ πού οἱ Γιαπωνέζοι μολταῦτα δὲν παύουνε νὰ τὸ θαμάζου ὡς τὰ σήμερα.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ὄριμη ἡλικία ἡ ποιήτρια παντρεύ-

τηκε κάποιον Νόμπο-τάκα, τῆς ἀρχαίας καὶ ἱστορικής οἰκογενείας τῶν Φουγιουάρα.

Ἡ Μουρασάκι ὅμοῦ εἶχε τὴ δυστυχία νὰ χάσῃ καλὸ νωρὴς τὸν ἄντρα τῆς, καὶ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν Αὐλή. Ἐκεῖ στὴ μοναξιά ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ τῆς στήν ἐργασία καὶ στίς μελέτες.

Μολταῦτα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὴν ξαναφωανάσανε πάλι στήν Αὐλή καὶ τὴν ἐκάνανε Κυρία τῆς Τιμῆς τῆς αὐτοκρατορίας Ἀκίκο, γνωστῆς μὲ τὸ βουδδικοὸ ψευδώνυμο Μονέν, πού εἶτανε κι' αὐτὴ ἀπόγονο τῶν Φουγιουάρα καὶ φημίζονταν γιὰ τὸ ἐκκεντρικὸ τῆς πνεῦμα καὶ τίς πιά ἐκκεντρικῆς τῆς πράξεις.

Ὁ τάφος τῆς Μουρασάκι βρίσκεται στὸ Κιότο. Ἀναπαύεται ἐκεῖ, στήν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Γιαπωνικῆς αὐτοκρατορίας, ἐποῦ εἶχε περάσει μέρες μὲ δέξα καὶ μέρες μὲ πένθος καὶ ἐποῦ ξετυλίγονται εἰ κυριώτερες σκηνές τοῦ ἀριστουργηματικοῦ τῆς ἔργου.

Ο ΓΚΕΝ-ΖΗ

Ἡ ποιήτρια ἔγραψε τὴν ἱστορία τοῦ Γκενζή, ὅταν εἶτανε χήρα καὶ ζοῖσε στὸ ἐρημιτήριό τῆς. Μιὰ γιαπωνέζικη παράδοση μᾶς τὴν παρυσιάζει, μιὰ καλοκαιρινὴ βραδεῖα, στὸν ἐξώστη τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰογιάμα καθισμένη μπρὸς στὸ τραπέζι τῆς, ἐνῶ κάτω τ' ἀσημένια νερὰ τῆς λ' ἴμνης Μπιθα ἀντιφεγγίζανε τίς μελιχρῆς ἀχτίνες τοῦ ὀλόγιμου φεγγαριοῦ. Ἡ ποιήτρια παρατηρεῖ μὲ ἔκστασι τὸ μαγευτικὸ τοπίο. Ὅλα εἶναι βυθισμένα σὲ εἰρηνικὸν ὕπνο. Ἡ γαλήνη κατακυλά ἴσαμε μέσα, ἴσαμε τὰ καταβάθα τῆς ψυχῆς τῆς καὶ μὲ ἥτυχο καὶ ἐμπνευσμένο καλέμι, χαράζει ἓνα ἀπὸ τὰ ὀραιότερα κεφάλαια τοῦ ἔργου τῆς.

Ἡ ἱστορία τοῦ Γκενζή (Γκενζή Μονοκατάρ) ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὰ μέρη καὶ 54 κεφάλαια, πού στὴ γιαπωνέζικη ἐκδοσι ἀντιπροσωπεύουνε 4234 σελίδες. Ἡ ἐκδοσι αὐτὴ ἀφιερώνει 80 σελίδες στήν ἀπαρίθμηση τῶν προσώπων, αὐτοκρατόρων, πριγκήπων, αὐλικῶν, ἱερέων κ.λ.π. πού λαβαίνουν τοῦτο ἢ κείνο τὸ μέρος στήν ἱστορία. Στὸ πρῶτο μέρος (1—44 κεφ.) μᾶς δηγιέται τὴ ζωὴ τοῦ πρίγκηπα Γκενζή, δηλαδὴ ἐλὴ τὴ σειρά τῶν ἐρωτικῶν του περιπετειῶν. Τὸ δεῦτερο ἀφρὰ ἓνα νόθο γιὸ τοῦ Γκενζή, τὸν πρίγκηπα Κάουρου. Χρειαζέται ὀλόκληρος τόμος γιὰ νὰ τ' ἀναλύσῃ κανεὶς τὸ γιγάντιο καὶ πολυπλοκο τοῦτο ἔργο, πού κάτω ἀπὸ τὴ θαυμάσια περιγραφή τοῦ κάθε πράματος πού ἡ Φύση, ἡ Κοινωνία, ἡ Αὐλή μπορούσε νὰ προσφέρῃ σὲ μιὰ ρωμντικὴ ποιήτρια, βλέπουμε νὰ ξεπροβέλλῃ λουσμένο μὲ πλῆθος φῶς, γύρω ἀπὸ τὴν κεν-

τρική φυσιογνωμία ενός λεπτού και τρυφερού Δόν Ζουάν, ένας κόσμος γυναίκες μορφές, πού ή φυσιογνωμία τους και ή χαρακτήρας τους μάς ξεσηκώνει με χίλια έπεισόδια.

Να, σέ γενινές γραμμές τό κύριο θέμα τής Ιστορίας. 'Ο Γκενζή είναι γιός ενός αυτοκράτορα και μιιά εύνοουμένης δαδάλισκης, Κίρι-Τσοδμπο-τό-Κόι. Αυτή είναι κόρη ενός ύφυπουργού, αλλά δέν άνήκει στην πατριά των Φουγιγούάρα. Με τήν όμορφιά της, τήν ήμεράδα και τήν ταπεινότητα της κερδίζει τήν αγάπη του μονάρχη, μά για τουτό προκαλεί τή ζηλοτυπία και τό φτόνο των άλλων γυναικών του χαρεμιού, πού δέν άφήνουν εύκαιρία για νά τήν περιπαίξουνε, νά τήνε βασανίσουνε με χίλιους δύο έξευτελισμούς, νά τήνε πικράνουνε με κάθε τρόπο. 'Η εύαίτητη κόρη δέν άντέχει στά φαρμακερά τους βέλη. 'Αρρωσταίνει και πεθαίνει. 'Αφήνει ένα παιδί μέλις 3 χρονών. 'Ο νέος πρίγκηπας, πού ή θλιμμένος αυτοκράτορας λαβαίνει στην προστασία του και φροντίζει για τήν ανατροφή του, μέσ στο ίδιο του τό παλάτι, αυξάνει σέ κάλλος κ' εύπρέπεια. Παιδάκι άκόμα είναι ξεχωριστή φυσιογνωμία μέσ στην Αδλή. Οι γύρω του τόν όνομάζουε «Χικαρου Γκενζή-τό-Κίμι» (ό λαμπρός πρίγκηπας Γκενζή). 'Όταν πατήσε τά 12 χρόνια, ή πατέρας του Αυτοκράτορας τονέ παντρεύει με τήν 'Ασί-νέ-Ουέ, κόρη ενός ύπουργού του. Μά ή Γκενζή δέν αγαπά τή γυναίκα του, πού και μεγαλύτερη άπ' αυτόν είναι στην ήλικία, και πού, τό κυριώτερο, δέν τήν. εδιάλεξε ή ίδιας. 'Από πολόν καιρόν αυτός είχε ρίξει τίς ματιές του στη Φουγι-Τσοδμπο, μιιά νέα δαδάλισκη, πού ή αυτοκράτορας είχε πάρει στο χαρέμι του, έπειδή του θυμίζε τήν άμοιρή του Κίρι-Τσοδμπο, τή μητέρα του νέου Γκενζή. 'Ο νέος δέν μπορεί νά πνίξη τό σφεδρό του πάθος. Κυνηγά με τίς ματιές του τήν ώραία δαδάλισκη, τήνε περιζώνει με στεναγμούς με λόγια γεμάτα περιπάθεια, τής παίρνει τό νού. Του παραδίνεται. 'Από τόν ένοχο αυτόν έρωτα γενιέται ένα παιδί, πού ή αυτοκράτορας τό νομίζει δικό του. 'Όταν μάάλιστα παρατήθηκε για χάρη του μεγαλύτερου άδερφού του Γκενζή, πούχε κάνει μ' άλλη γυναίκα, του όρισε διάδοχό του τό παιδί κείνο. Στο άνεμεταξύ πεθαίνει ή 'Ασί-νέ-Ουέ και ή Γκενζή παντρεύεται μιάν άνιψιά τής Φουγι-Τσοδμπο, τή Μουρασάκι-νέ-Ουέ κόρη ιδανικής καλλονής. Μά ούτε ή άπόχτηση του τέλειου, μπορεί νά μετριάση τήν άσασία του. Τά γλυκά μάτια τής Όμπόρο Σουκιγιά, μιιάς δαδάλισκης του νέου αυτοκράτορα, τόν τρελαίνουν. Τήνε παρασκοτίζει. Τό μαθαίνει ή μονάρχης και τόν έξερύζει. Μά δέν περνά πολūs καιρός κί' άνεβαίνει στο θρόνο των Μικάδων ή γιός του. Γυρίζει στην Αδλή, όπου ή νέος αυτοκράτορας τόν όνομάζει πρωθυπουργό του και τόν περιβάλλει με άπειρες τιμές.

Τότε ή Μουρασάκι νέ Ουέ, πού ή άντρας της μ' όλη τήν έλκρότη του χαρακτήρα της δέν έπαψε νά τήν αγαπά, πεθαίνει ξαφνικά. 'Απελπισμένος ή Γκενζή φεύ-

γει μακριά άπ' τήν κοινωνία και άσκητεύει στην έρημιά, όπου και πεθαίνει σέ ήλικία 51 χρονών.

Αυτή είναι με λίγα λόγια ή υπόθεση του πρώτου μέρους πού είναι και τό πιό ένδιαφέρο του έργου.

'Ισώς νά πη κανεις πως ή διήγηση αυτή άπεικονίζει μιιά κοινωνία λίγο άνήθικη. Καμμιά άμφιβολία δέ χωρεί γι' αυτό. 'Αλλά δέν πρέπει νά κρίνουμε τό έργο, άπ' αυτά τά όλίγα γεγονότα πού εκθέσαμε με συντομία. 'Η Μουρασάκι Σικιμπού, κόρη, σύζυγος, μητέρα άκηλίδωτη, θέλησε νά ύψώση επάνω στο φιλολογικό επίπεδο μιιά τέλεια εικόνα τής εποχής της. Δέν άπόκρυψε λοιπό τό γενικό χαρακτήρα των ήθών πού έδλεπε γύρω της. Δέν είναι λιγότερο άληθινό πως με τή λεπτότητα του πνεμάτος της, όπως και με τή γοητεία και τήν εύπρέπεια του ύφους της, κατόρθωσε νά περιγράψη τίς παραδοξότερες περιπέτειες και τίς ψυχικές διάθεσες του ανθρώπου τής εποχής της, με όλως διόλου γυναίκεια άδρότητα, ώστε στίς σελίδες του κολοσιαίου αυτού έργου, όπως πολύ δίκαια λέγει ή "Αστια (Hist. of. Jap. Lit. p. 98) «με δυσκολία νά μπορεί νά βρεθή μιιά φράση πού νά φέρνη τό χρώμα τής ντροπής στα μάγουλα μιιάς άθώας κόρης.»

'Απ' όλο τό έργο δημοσιεύουμε τρία έκλεκτά κεφάλαια.

ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΙΡΙ-ΤΣΟΥΜΠΟ

Δέ θυμόμαϊ καλά-καλά ποιιά εποχή, στο πλεύσιο χαρέμι του παλατιού ζούσε μιιά δαδάλισκη, πού όσο κι άν είταν από ταπεινή καταγωγή, ή Μικάδος τής έδειχνε ξεχωριστή αγάπη. 'Όλες οι άλλες πού ήρθαν στην Αδλή με τήν ιδέα, ή κάθε μιιά νά γίνη ή «προτιμημένη», λύσσαζαν άπ' τή ζούλια. Κι' αυτές άκόμα οι Κόι, οι ταπεινότερες του χαρεμιού, πού ποτέ δέν είχαν τήν έλπίδα ν' άποχτήσουν τή βασιλική εύνοια, δέ δείχνανε λιγότερο φτόνο. Δέν άφιναν νά τους φύγη καμμιά εύκαιρία πού νά μήν τήνε κατηγορήσουν, και νά μήν έρρεθίζου έναντίο της τους άδλικούς.

Φαίνεται πως γι' αυτήν τήν αίτία, ή δυστυχισμένη άρρώστησε, έχασε τό χρώμα της κ' έσθονε σαν τέ λυχνάρι πού του σώνεται τό λάδι. 'Απεφυγε τόν κόσμο, τό φως τής μέρας, και με βαρεία καρδιά άποτραβιάτανε στα βάθη του χαρεμιού και κει κρυφά άφινε έλευτερα νά κυλάνε τά δάκρυά της. Τώρα όμως ή αυτοκράτορας έδειχνε σ' αυτή μεγαλύτερη τρυφερότη και σπλαχνιά, και χωρίς νά δίνη προσοχή στίς κατηγορίες των άλλων γυναικών, τήν αγαπούσε άκόμα περισσότερο, τόσο πού ή αγάπη του μπορούσε νά γενή παρσα δείγμα στους κατοπιούς.

Τήν άνειξη κείνης τής χρονιάς, ή Κίρι Τσοδμπο έπεσε στο κρεβάτι. Ζήτησε από τό μονάρχη νά τήν άφήση νά πάη στο χωριό της. 'Ο αυτοκράτορας δέ θέλησε νά κούση τέτιο λόγο. Τής είπε με λόγια τρυφερά, πως δέν είταν δά τόσο σκληρή ή άρρώστια της, πως νά! λίγη άδυναμία είχε μοναχά πού γλήγορα θά περνούσε με τίς φροντίδες των πιό καλών γιατρών του. 'Όσο ή κατάσταση της χειροτέρευε όσο πήγαινε και ή μη-

τέρτα της επανάλαβε με δάκρυα την παράκληση και τέλος ο μονάρχης, όσο κι' αν τούδινε αυτό μεγάλη πίεση, έδωσε τη συγκρατημένη του. Θά φεύγαν τὸ πρωί.

Τότες γιὰ ν' αφήρη πίσω, ἡ ἀμοιρη, τὴ θύμησή της, δὲ θέλησε νὰ πάρη μαζί της τὸ παιδάκι της, πού εἶταν βασιλικὸς γόνος. Ἐφευγε ἀπ' τὸ παλάτι ἀφήνοντας πίσω τὸ πολιτικώτερο πού εἶχε στὴ ζωὴ της, τὸ σπλάχνο της, γιὰ εὐγνωμοσύνη. Ὁ αὐτοκράτορας εἶταν ἀπαρηγόρητος. Ἐλεγε μὲ βαθὺ πόνο μέσα του :

— Τώρα πού θὰ φύγῃ τί θ' ἀπογίνῃ ; Πιός θὰ τὴν κοιτάξῃ ; . . .

Τὴν πρκατηροῦσε, αὐτὴ πού μιὰ φορὰ ἔλαμπε ἀπ' τὴν ὁμορφιά, νὰ κοίτεται τώρα χλωμὴ σὰ μαρμαρένο χρυσάνθεμο καὶ ράγιζε ἡ καρδιά του. Ἐκείνη ἔβαζε μεγάλη προσπάθεια νὰ συγκρατηθῇ καὶ τοῦ μίλεισε εὐθυμῶς, σὰ νὰ μὴ αἰστανότανε τὸν παραμικρότερο πόνο. Ἐκείνος τὲνοιθε αὐτὸ καὶ τὴς μίλουσε μὲ ἀπειρη τρυφερότητα. Τὴς εἶπε :

— Ἐδῶ χωρίζεται ὁ δρόμος μας. Ὅμως ποτὲ δὲν πιθυμοῦσα νὰ προχωρήσῃς δίχως νάμαι πλάι σου. Ἔτσι λοιπὸν μ' ἀφήνεις ;

Ἐκείνη ἀπάντησε μὲ στίχους :

— « Τί κρίμα

» πού αὐτὸς ὁ δρόμος μᾶς χωρίζει.

» Εἶταν γραφτό !

» Κι' ἔμωσ ἤθελα νὰ περάσω

» Τούτη τὴ ζωὴ μαζί σου. »

Τότε ξεθάρρα, μὲ ἡ τρεμουλιαστὴ φωνὴ της καὶ ὁ κοιμμένος της ἀνασκαμῶς, ἐπρόδωναν τὴν ψυχικὴ της ἀγωνία. Εἶταν φανερό πὸς ὑπέφερε πολύ. Ὁ αὐτοκράτορας δὲν μπόρεσε νὰ βσιτάξῃ περισσότερο. Ἡ καρδιά σφίγγουνταν. Ἐδῶσε διαταγὴ στοὺς ἱερεῖς ν' ἀρχίσουνε, οὐτὴ τὴν ἴδια ὥρα, τοὺς ἐξορκισμοὺς, βσιτερα τὴ χάιδεψε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ ἀποσύρθηκε στὰ δωμάτια του. Ἔτσι ὅπως εἶταν ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Αἰστανότανε βάρος στὸ στήθος, σὰ νὰ τὸν εἶχε πλακώσει βουνό, κι' ὁ ὕπνος δὲν ἐρχότανε στὰ βλέφαρά του. Κάθε στιγμὴ ἔστελνε νὰ τοῦ φέρουν νέα της. Λίγο βσιτερα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, φτάνει ἕνας ἀγγελιοφόρος κατ'ζουφιασμένος.

— Ἡ κυρία ξεψύχησε, εἶπε.

Ὁ αὐτοκράτορας ἔμεινε ξερός. Μὲ τ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τεντωμένα τὰ χέρια, φαινόταν σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει ἀστρπελέκι. Τὸ παιδί, πού δὲν εἶταν σὲ ἡλικία νὰ καταλαβαίνῃ τί γίνόντου, ἔτρεχε στὰ δωμάτια καὶ στοὺς διαδρόμους καὶ ζητοῦσε μὲ κλάματα νὰ πάῃ κοντὰ στὴ μάννα του. Ὅλοι εἰ ἀδελικοὶ συγκληνμένοι ἀπὸ τὸ θέαμα δακρῶζανε. Μὰ τί μπορούσανε νὰ κάνουν μὲ τὰ κλάματα ; Βλανε τὴ νεκρὴ στὸ φέρετρο, σύμφωνα μὲ τοὺς βουδδικούς κανονισμοὺς. Κάθε χωρισμὸς εἶναι θλιβερός, μ' αὐτὸς εἶτανε μοναδικός.

Ἡ μητέρα ἀκολούθησε τὴν κηδεῖα. Ἦθελε νὰ κατῆ κι' αὐτὴ στὴν ἴδια φωτιὰ πού θὰ καιότανε καὶ ὁ νεκρός της κόρης της. Ἄλλες κυρίες τὴς Αἰθλῆς τὴ φύ-

λαγαν ἀπὸ κοντὰ. Τὴ συνδέφανε μ' ἀμύξι ὡς τὸ κοιμητήριο τὴς Ἀταγκό, καὶ καθένας μπιρεῖ νὰ φανταστὴ πόση εἶταν ἡ θλίψη τὴς ἀμοιρης μητέρας, στὴν περίσταση κείνη πού ἔλος ὁ κόσμος εἶταν θλιμμένος. Ὅσο ἀκόμα βρισκότανε κεί τὸ σῶμα, ἔλει θαρροῦσανε πὸς ἡ δύστυχη γυναίκα δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ κοντὰ τους, καὶ πιστεύανε πὸς νὰ, μιὰ θ' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της καὶ θὰ βρεθῇ πάλι ἀνάμεσά τους ἡμερη καὶ γελαστὴ σὰν πρῶτα. Μὰ εἶταν ἔγεινε πιά σιὰχτη, τότε νοιώσανε πὸς εἶχε φύγει γιὰ πάντα, πὸς δὲν εἶ.ανε πιά μαζί τους...

Πέρασε κάμποσος καιρός. Ὁ ἀνεμος τοῦ χιονώπου ἀρχισε νὰ φυσᾷ καὶ νὰ γίνεται πού δυνατὴ ἡ φύγρη τὴς νύχτας. Μὰ στὴ θύμηση τοῦ αὐτοκράτορα ἡ εἰκόνα τὴς ἀγαπημένης του ἔμεινε πάντα ζωντανή. Ἐστειλε στὴ μητέρα της μιὰ κυρία τὴς τιμῆς. Αὐτὴ ἀναχώρησε τὴν ὥρα πού τὸ φεγγάρι ἔλουζε τὴ γῆ μὲ τὸ λαμπρὸ του φῶς. Ὁ αὐτοκράτορας κάθησε καὶ βυθίστηκε σὲ πένθιμους λογισμοὺς, μὲς στὸ φεγγεβόλημα κείνο. Τέτοιαν ὥρα, ἀν εἶταν καμμιά γιορτὴ στὸ παλάτι, ἡ διαλεχτὴ τὴς καρδιάς του θάπαιζε τὴν ἀρπα μὲ τέτοια θαυμάσια τέχνη ὅσο καμμιά ἄλλη στὴν αἰθλῆ του. Καὶ τὸ μικρότερό της σκέρτσο εἶχε τὴ χάρη πού μάγειε ἔλο τὸν κόσμο. Καὶ ὁ πιά ἀσίμαντες λόγος της εἶταν ὁ λαμπρότερος καὶ ξεχώριζε ἀπὸ κάθε τι μεγάλο πού θάλεγαν εἰ ἄλλες. Θυμότανε μιὰ μιὰ ἔλες τίς χάρες της, π'ὄ συμπληρώνανε τὴν καλλονὴ της, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα πού πλημμυρίζανε τὰ μάτια του, θάρρεβε πὸς ἔβλεπε στὴ σικτενιὰ ἀκόμα μπρός του τὴ μορφή της.

Στὸ ἀναμεταξὺ ἡ κυρία τὴς τιμῆς ἔφτασε στὸ σπίτι τὴς γριάς μητέρας καὶ πρῶτο σπρώξῃ τὴν πόρτα, σκαύπισε τὰ δάκρυά της. Ἡ γριά ζεοσε μοναχὴ. Μιὰ καλὴ γυναίκα, πού εἶχε διορίσει ὁ αὐτοκράτορας, τὴν ὑπηρετοῦσε. Εἶταν πεσμένη στὸ κρεβάτι ἀπὸ τὰ γερατειὰ καὶ τίς θλίψεις. Ἄγρια χέρτα σέπαζαν τὸν κῆπο, πού τὰ δέρνανε εἰ ἀνεμοὶ, καὶ τὸ φεγγάρι, ὁ ἴμνος σὺντρειφος τὴς ἐρημικῆς οὐτῆς κατοικιάς, τὴς ἔδινε φωτίζοντάς τη μὲ τίς ἀχτίνες του, τὴν πένθιμη δῆψ ἀπέραντου κοιμητήριου. Ἡ μητέρα γύρισε καὶ κείταξε τὴ μορφή τὴς κυρίας τὴς τιμῆς καὶ τὴ γνώρισε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριῦ. Ἡ συγκίνηση φούσκωσε τὴν καρδιά της καὶ δὲν μπορούσε στὴν ἀρχὴ νὰ προφέρῃ λέξη. Τέλος εἶπε :

— Τί καλὸς πού εἶναι ὁ αὐτοκράτορας νὰ μοῦ στέλνῃ ἕναν ἀνθρωπό του ὡς ἐδῶ στ' ἀγκάθια καὶ στὴν ἐρημιὰ !...

Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Τ' ἀναφυλλητὰ τὴν ἐπνιγαν.

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑ ΜΙΑΣ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ : Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Εἶτανε ἕνα βράδι τοῦ χειμῶνα. Ἡ βροχὴ καὶ τὸ κρύο δὲ σταματοῦσε ἀπὸ μέρες καὶ εἰ διάδρομοὶ τοῦ παλατιῦ μένανε σχεδὸν ἔρημοι. Καὶ σ' αὐτὸ ἀκέμα τὸ διαμέρισμα τοῦ Γκενζῆ, πού πάντα εἶταν τὸ ζωηρότερο

από τ' άλλα, βασίλευε ήσυχία. Αὐτὸς σκυμμένος μπρὸς στή λάμπα του εἰσβίαζε. Σὲ λίγο σηκώθηκε κ' ἐβγάλε ἓνα μιάτσο γράμματα, ἀπὸ κάποιο συρτάρι. Ὁ Τόνο Τσοῦγιο, ὁ κουνιάδος κ' ἐπιστήθιος φίλος του, ἔδειξε ζωνηρὴ ἐπιθυμία, νὰ ρίξη πάνου σ' αὐτὰ μιὰ ματιά.

— Μπορεῖς νὰ διαβῶσης μερικά, εἶπε ὁ Γκενζή. Μὰ εἶναι κάτι ἄλλα πὺ δὲν μπορῶ νὰ σ' τὰ δείξω. Εἶναι κείνα ἴσα-ἴσα πὺ ζητῶ. Οἱ κοινὲς ἐπιστολὲς δὲ μ' ἐνδιαφέρουνε. Κείνες πὺ ἀξίζουνε τὸν κόπο νὰ διαβαστοῦν ἐν' αὐτὲς πὺ, λόγου χάρη, ἐκφράζουνε μιὰ φλογερὴ ζηλοτυπία ἢ τὴ γλυκεῖα χάυνωση τοῦ δειλινού.

Μὰ στὴν ἐπιμνήν τοῦ φίλου του, τὸν ἄφησε νὰ τὶς διαβάσῃ ὅλες. Δὲ θάταν βέβαια γράμματα ὅλως διόλου μυστικά, ἀφοῦ τάφηνε μέσα σ' ἓνα κοινὸ ἐπιπλο. Τἄλλα τὰ ἔκρυβε μὲ προσοχὴ—κι' αὐτὰ δὲ φαινόντουσαν νάναί τέτλια.

— Τί ποικιλία, ἔλεγε ὁ Τόνο Τσοῦγιο.

Καὶ ζητοῦσε νὰ μαντέψῃ κείνες πὺ τάγραφαν. Γιατὶ εἶτανε ἀνυπόγραφα ἢ εἶχανε γιὰ ὑπογραφή κομψὰ ψευδώνυμα.

— Αὐτὸ εἶναι τῆς τάδε... Αὐτὸ τῆς δεῖνα... ἔλεγε κάθε πὺ διάβαζε ἓνα γράμμα.

Κάποτε πετύχαινε, ἄλλοτε στεκόταν καὶ βασάνιζε τὸ νοῦ του. Ὁ Γκενζή χαμογελοῦσε. Κρατοῦσε σιωπὴ καὶ μόνο κάπου-κάπου ἔλεγε ἓνα λόγο.

— Μὰ καὶ σὺ, εἶπε ξεφηνικά στὸ φίλο του, πρέπει νάχῃς καμιὰ τέτοια συλλογὴ. Δὲ θὰ μ' ἀφήσης νὰ τὴ δῶ; Τότε ὅλα τὰ συρτάρια μου θάναί στὴ διάθεσή σου.

— Ω! Φίλε μου! ἀπάντησε ὁ Τόνο Τσοῦγιο. Θαρρῶ πὺ τὰ δικὰ μου δὲν ἔχουνε γιὰ σένα κανένα ἐνδιαφέρο... Ἄ! Γκενζή, Γκενζή! Ἀνακάλυψα τέλος πάντων, πόσο εἶναι δύσκολο νὰ βρῆς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο γιὰ γυναίκα πὺ νὰ μπορῆς νὰ πῆς γι' αὐτὴνε: «αὐτὴ εἶναι ἢ καλλίτερη ἀπ' ὅλες. Νεὴ ἢ «τέλεια» γυναίκα» Εἶναι πολλὲς μὲ μέτρια αἰσθητικὴ πὺ εἶναι προθυμὲς νὰ γράψουνε ἓνα γράμμα καί, σύμφωνα μὲ τὴν περίστασι, ἀρκετὰ ἐπιτιγδίες στὴν ἀπάντησι. Μὰ πόσοε μπορεῖς νὰ παραδεχτῆς πὺ σοῦ μιλοῦν μὲ εὐκρίνεια; Εἶναι θλιβερό νὰ τὶς βλέπῃ κανεὶς νὰ μεταχειρίζονται ἓνα χάρισμα πὺ τὶς προίκισε ἢ Φύση, τὴν ὁμορφιά τους ἢ τὸ πνεῦμα τους, γιὰ νὰ προκαλοῦν ἀκατάπαυτα τοὺς ἄλλους. Εἶναι ἄλλες πὺ εἰ γονιοὶ τους εἶναι πολὺ περήφανοι καὶ τὶς κρατοῦνε πάντα κάτου ἀπ' τὴν αὐστηρὴ ἐπίβλεψή τους. Ὅσο βρίσκουνται πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα τῆς καμαρᾶς τους, μποροῦν νὰ κάνουν ἐντύπωσιν στὴν καρδιά τοῦ ἀντρός, πὺ δὲν τὶς ἔφερε παρὰ ἐξικουῆς... Συχνὰ θὰ εἶναι νέες ἐράσιμες. Συχνὰ ἐπίσης θὰ βγοῦνε ἱκανὲς στὴ τέχνη τῆς ἡδονῆς. Μὰ οἱ φίλοι τους; Ἢ ἀποκρύψουνε τὰ ἐλαττώματά τους, ἐνῶ θὰ βγάλουνε στὴ φόρα τὶς ἀρετὲς τους. Πὺ νὰ τὶς κρίνῃς δίχως νάχῃς μιὰ ἐνδειξί, πὺ νὰ μαρτυρεῖ ὅτι τὰ ἐγκώμια δὲν εἶναι ψεύτικα; Ἄν πάλι τὰ πιστέψουμε ἀνεξέτηστα, δὲ θ' ἀργήσουμε ν' ἀπογοητευτοῦμε.

Καὶ ὁ Τόνο Τσοῦγιο σταμάτησε ξίφνου ἀπὸ φόβο μὴν ἄφησε τὴ γλώσσα του νὰ πῆ πολλά. Ὁ Γκενζή χαμογελοῦσε. Συλλογιζότανε μερικὲς ἀνάλογες παρατήρησεις, πὺ εἶχε κάμει κι' αὐτὸς στὸν ἑαυτὸ του.

— Ὅμως, εἶπε, παίξει καλὰ καθεμιά τὸ μέρος τῆς.

— Ω! Βέβαια! Ἀλλιῶτικα, ποιὸς μποροῦσε νὰ γελαστῇ; Ὑπάρχουνε ἐπίσης λίγες τόσο ἀχορες πὺ δὲν ἀξίζουνε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ, κι' ἄλλες ἀρκετὰ ὑπέροχες πὺ τραβοῦνε ἀνεπιφύλαχτο τὸ θαυμασμό. Κείνες πὺ γεννηθήκανε σὲ ἀριστοκρατικὴ εἰκογένεια τριγυρίζουνται ἀπὸ φίλους πὺ κρύβουνε τ' ἀδύνατα σημεῖα τους, μὲ τρόπο τέτοιο πὺ φανερώνουνται στὰ μάτια τοῦ κόσμου τέλειες. Μὲνο στίς γυναῖκες τῆς μεσαιῆς τάξης, πὺ εἶναι πιὸ ἐλεύτερες νὰ δείξουν τὴν πρωτοτυπία τους, μποροῦμε κάπως νὰ διακρίνουμε τὰ ψεγάδια τους. Ὅσο γιὰ κείνες τῆς χαμηλῆς τάξης οὔτε νὰ ἐνασχοληθοῦμε ἀξίζει.

(Ὁ Γκενζή, π.ὺ ἢ πρώτῃν πείρᾳ τοῦ φίλου του τότε διασκεδαζει, εἶναι εἰσιμος νὰ τὸν ἐρωτήσῃ σὲ ποιὰ κατηγορία θὰ κατατάξῃ τὶς γυναῖκες πὺ πέφτουνε ἀπὸ μιὰ ἀψηλὴ κοινωνικὴ θέση ἢ κείνες πάλι πὺ ἀπὸ ἀσημες γίνονται μονεμᾶς ἀριστοκράτισες, ὅταν δυὸ ἄλλοι εὖλομοι φίλοι, ὁ ἓνας διευθυντῆς τοῦ Γραφείου τῶν Αὐτοκρατορικῶν Σταύλων καὶ ὁ ἄλλος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Τελετῶν, μπαίνουνε στὸ δωμάτιο καὶ λαβαίνουνε μέρος κι' αὐτοὶ στὴ συζήτησι. Καὶ ἢ ψυχολογικὴ κεινὴ συνεμιλία, πὺ χρωματιστικὴ μὲ διαφορὲς προσωπικὲς ἀνάμνησεις, βαστήξε ὡρες πολλῆς, καὶ τέλος, εἰ τέσσερις νέοι καταλύξανε νὰ βεβαιώσουν ὅτι: γιὰ νὰ πῆς πὺς ἔχεις μιὰ γυναίκα «ἰδανικὴ» πρέπει νὰ παντρευτῇ—μιὰ θεὰ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ γέλιο ξεκαρδιστικὸ ἔκλεισε τὴν περιεργὴ συζήτησιν.)

Ο ΓΚΕΝΖΗ ΒΑΛΗΕΙ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΤΗ ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ-ΝΟ-ΟΥΕ (σ' ἓνα μοναστήρι, πάνου στὸ βουνὸ Χινκάσε, ὅπου εἶχε κάμει γιὰ νὰ κἀν ἐξορισμούς, γιὰ τοὺς πυρροτοὺς πὺ τότε βασάνιζαν).

Εἶτανε καλοκαίρι, πὺ οἱ μέρες εἶναι μεγάλες. Ἐπειδὴ ὁ Γκενζή στενωχωριόταν μὲς στὸ μοναστήρι, πῆρε κατὰ τὸ δειλινὸ, τὸν πιστό του Κερεμιτσού, καὶ βγήκε δξω. Προχώρεσαν ἴσα μ' ἓνα χτίριο πὺ ἔτανε μέσα σ' ἓναν κήπο, καὶ πὺ τὸν περιτριγύριζε φράχτης ὄχι πολὺ ἀψηλός. Σταθήκανε ἐκεῖ καὶ κοίταζαν μέσα, ἔτσι γιὰ νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους. Ξαφηνικά, στὴ δυτικὴ πλευρὰ τοῦ χτιρίου βλέπουνε μιὰν ἱερωμένη πὺ πρόσφερνε θυσία σ' ἓνα ἄγαλμα τοῦ Β.ὕδα. Ὑψωνε, κείνη τὴ στιγμὴ, τὸν πέπλο τοῦ Θεοῦ κι' ἀκουμποῦσε στὰ σταυρωμένα πόδια τοῦ φρεσκοκοιμμένου λουλούδια. Ὑστερα στάθηκε στὰ προπόλαια καὶ μπρὸς σ' ἓνα ἀναλόγιο, ἀνοῖξε μιὰ σούτρα βουδδικὴ κι' ἀρχισε νὰ τὴ διαβάξῃ μευρμευριστά.

Θάταν ὡς σαράντων χρονῶν. Εἶχε πάνω τῆς κάτι τὸ ξεχωριστό. Εἶχε σῶμα λιγερὸ καὶ χιονάτο δέρμα. Τὰ κομμένα τῆς μαλλιά δὲν ἀφαιρούσανε τίπιτα ἀπὸ τὴν καλλονὴ τῆς. Δυὸ ἀκόλουθες, μ' ὠραία πρόσωπα,

τὴν ὑπερετιότανε. Πολλὰ παιδιὰ παίζανε μὲ γέλια καὶ χαρωπὰ ξεφωνητὰ, μπαινοβγαίνοντας ἀπ' τὸ ναό. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶτανε μιὰ μικρὴ κόρη, ὡς δώδεκα χρονῶν ἢ λίγο παρὰ πάνω. Φοροῦσε ἄσπρο μεταξωτὸ φόρεμα, ποῦτανε ζωγραφισμένο μ' ὠραία κίτρινα κλαδιὰ καὶ χρυσάνθεμα. Δὲν ἔμειξε μὲ κομμιά ἀπὸ τὶς ἀκόλουθες, εἴτε μὲ κανένα ἀπ' τὰ παιδιὰ τὰ ἄλλα, μὰ ξεχώριζε μὲ τὴ θαυμασία καλλονή της. Τὰ μαλλιά της ἀνέβαιναν κυματιστὰ καὶ δένονταν πίσω ψηλὰ σὲ σκέδιο βεντάλιας. Μὰ τὰ μάτια της εἰντούσαν κόκκινα φωτιά. Ἡ ἱερωμένη, σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι καὶ τὴ ρώτησε :

— Τί ἔχεις; Μάλλωσες πάλι μὲ κανένα παιδί;

Ἡ Γκενζή βλέποντας τώρα τὸ πρόσωπο τῆς ἱερείας, εἶδε πόσο ἔμοιαζε μὲ τὴ μικρή, κ' ἔκανε τὴ σκέψη πῶς θάτανε κόρη της.

Ἡ μικρούλα ἀπάντησε μὲ παράπονο στὴν παρατήρηση τῆς ἱερείας.

— Ὁ Ἰνκούι, εἶπε, ἀνοιξε τὸ κλουβὶ κι' ἄφησε νὰ φύγῃ τὸ μικρὸ μου σπουργιτάκι.

Μιὰ ἀπ' τὶς ἀκόλουθες πετάχτηκε καὶ εἶπε μὲ θυμὸ :

— Μ' αὐτὸ τὸ καλόπαιδο δὲν ἔννοεῖ ν' ἀφήσῃ ἡσυχὸν τὸν κόσμον. Πού πῆγε τὸ σπουργιτάκι τώρα; Τὸ κατῆμένο! Καὶ πῶς εἶχε μεγαλώσει αὐτὲς τὶς μέρες! Τώρα ἂν τὸ βρῆ κανένα γεράκι;...

Ἡ ἱερεία εἶπε στὴ μικρὴ μὲ μαλακὴ αὐστηρότητα.

— Ξέρεις πῶς κάνεις πολλὰς ἀνοησίες, παιδί μου; Δὲ σκέφτεσαι καθόλου πῶς ἀπ' τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη, μπερδεῖ ν' ἀφήσῃ τὴ ζωὴ. Δὲ συλλογίζεσαι ἄλλο, παρὰ τὸ σπουργιτάκι σου, ἐνῶ τόσες φορές σοῦ εἶπα πῶς εἶναι ἁμαρτία νὰ τὸ κρατᾷς αἰχμάλωτο... Πάμε!

Ἡ μικρούλα προχώρησε μὲ θλιμμένο πρόσωπο. Ὁ Γκενζή τὴν παρατηροῦσε μ' ἐνδιαφέρο. Τὰ βλέφαρά της σὰ νὰ τὰχε σκεπάσει σκοτεινὸ σύννεφο. Τὸ μέτωπό της εἶτανε μαγευτικὸ καὶ τὰ μαλλιάκια της χαριτωμένα. Ὁ νέος ἔρριχνε τὶς ματιές του πάνω της καὶ συλλογίζονταν, πῶς θὰ εἶταν ἀργότερα πῶς ἄνθρωπος. Ἐμοιαζε πολὺ μ' ἓνα πρόσωπο, πού μιὰ φορὰ τοῦ εἶχε δώσει τὴν καρδιά του καὶ πού τώρα ἡ θύμησή του τοῦφερνε δάκρυα στὰ μάτια!

Ἡ ἱερεία χαίδευε τὰ μαλλιά της μικρῆς καὶ τῆς ἔλεγε:

— Ἐχεις τόσο ὠραία μαλλιά κι' ὅμως δὲ θέλεις νὰ σὲ χτενίζουνε. Πόσο λυπᾶμαι βταν συλλογίζουμαι πῶς εἶσαι ἀκόμα παιδί. Στὴν ἡλικία σου ἄλλα παιδιὰ διαφέρουνε πολὺ ἀπὸ σένα. Ὅταν εἶτανε δώδεκα χρονῶν ἢ μακαρίτισσα ἡ μητέρα σου, εἶχανε νὰ κάνουνε μὲ τὴ φρονιμάδα της. Καὶ συλλογίζουμαι μ' ἀνησυχία, ἂν ἀφήσῃς ξαφνικὰ τὸν κόσμον, τί θὰ μ' ἀπογίνῃς...

Ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητό. Στὴ θέα αὐτὴ δὲν μπόρεσε εἴτε ὁ Γκενζή ν' ἀντιβῆ ἀπ' τὴ συγκίνηση. Ἡ μικρούλα σήκωσε τὸ κεφάλάκι καὶ τὴν κοίταξε μὲ ματια τρομαγμένα. Ὅστερα τὰ χαμήλωσε κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι, μὲ συντριβή. Ἡ χτενισιά της τότε παρουσιάστηκε στὸν Γκενζή, μ' ἔλη της τὴ λαμπρότη.

Κι' ὁ νέος δὲν ξεκλινούσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Ἡ ἱερεία ἐξηκολούθησε μὲ στίχους καὶ μελαγχολικά.

« Ἄχ! δὲν πρέπει νὰ χαθῇ

« ἡ δροσιά πού θιέφει

« ἓνα νέο βλαστάρι,

« πού δὲν ξέει πού θάναί ἢ κατοικία του

« καὶ πού θὰ μεγαλώσῃ! »

Κεῖνη τὴ στιγμή ἔφτασε ὁ ἀρχιερέας.

— Τί κάθεστε δῶ πέρα ἔτσι μισόγδυτες; Ὅλοι δοιοί περνοῦν σὰς βλέπουν ἀπὸ δῶ.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ ἱερωμένη. Θάτανε ντροπὴ νὰ μὰς ἐδλέπανε σ' αὐτὸ τὸ χάλι.

Καὶ κατέβασε τὴν κουρτίνα. Ὁ ἀρχιερέας ξεκλούθησε.

— Ἐμαθα πῶς ὁ Γκενζή, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀνακτορικῆς Φρουρᾶς, ἦρθε στὸ σερφὸ ἀδερφοῦ μου, ἐδῶ εἶπλα, γιὰ νὰ κάνῃ ἐξορκισμοὺς. Ἐπειδὴ ἦρθε δίχως ἐπίσημότητα, δὲν εἶξερα πῶς βρισκότανε τόσο κοντὰ μας, καὶ δὲν πῆγα ἀκόμα νὰ τονὲ συναντήσω.

Ὁ Γκενζή ἄκουσε τὴ μικρούλα νὰ λέῃ κάτι, πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, μὰ τὰ λόγια της δὲ φτάσανε ὡς τ' αὐτιά του. Ἄκουσε μονάχα τὸν ἀρχιερέα νὰ λέῃ:

— Ναι, παιδί μου, αὐτός! Ὁ λαμπρὸς πρίγκιπας Γκενζή, πού λένε τόσα γι' αὐτόνε. Τώρα, λοιπὸν, σκοπεῖ νὰ πάω νὰ τονὲ γνωρίζω, γιατί, ἄκουμα καὶ γιὰ ἓνα ἱερωμένο σὰν καὶ μένα, πού πράττεινε τὰ ἐγκόσμια, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πράματα κείνα, πού κάνουνε νὰ λησμονιοῦνται εἰς πόνου τῆς ζωῆς, καὶ πού ξεναζωντανεύουνε τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ σηκώθηκε.

Ἄκούοντας νὰ πλησιάζουνε τὰ βήματα τοῦ ἀρχιερέα, ὁ Γκενζή γύρισε τρεχάλα στὸ μοναστήρι.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΜΜΟ

κ. Ι. Ραφ. Μάντρα. Ὅλη ἡ συκοφαντία κατὰ τοῦ Π. Δ. Τ. κατὰ σε καὶ βγήκε τὴν ερασιμένη Τριτὴ ἀπὸ τὴ φυλακή. Πρέπει νὰ συχαίσεις καὶ τὸν κ. Χαρίλαο Παπαγιάνου. Ἀφοῦ τόσο ἐπιμένεις, νὰ, καὶ τὸ περίφημον ἄρθρον τοῦ κ. Χαρίλαου πού τυπώθηκε σ' ὁ «Σκριπ» τῶν 2 τοῦ Μᾶη μὲ παχιά στοιχεία τῶν 12 :

« Χθὲς περὶ τὸ μεσονύκτιον σοβαρὰ ἀκηναί ἐγένοντο εἰς τὴν ὁδὸ Πατησίων. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐκδότου τοῦ «Νουμά» Δ. Τηγοπούλου Πάνο Ταγκόπουλος, σι. ατι. της τοῦ πυροβολικοῦ ἀλλὰ μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν διερχόμενον τὴν ὁδὸν αὐτὴν μετ' ἄλλων μαλλιαρῶν καὶ συνεγγειῶν τοῦ «Νουμά» ἤλθεν εἰς συζήτησιν μὲ ἀντιδιερχομένον ὁμὰ αἰ γνωρίμων του ἔνεκα πολ. τ κῶν λόγων. Ἐν τῇ ἐκείνῃ τῆς συζήτησεως ὁ μαλλιαροῦδὺς Τηγοπούλος ἐξέτριμψεν εἰ. αἰσχροτιτας ὑβρεις ἐναντίον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως, κατοπινὸν δὲ εἰς ἄλλας ὁμοίας τινε στυγατοῦ, δταν οἱ προσαμαμότες χωροφύακες ἠθέλησαν νὰ τὸν συλλάβουν. Εἰς ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ ὁ ἀναγνωρίσας καὶ δι. τάξας αὐτὸν νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐδέχθη σωρείαν χυδαίουαίων ὑβρων... »

Ἄπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔγινε ΤΙΠΟΤΕ.